

novată, superficială ca vîrstă, dar cu atît mai dureroasă pentru cei ce se simt acum uitați, dați la o parte. Spațiul îngust din fața scaunelor semnifică spațiul de izolare al părinților. O vreme, ușile au fost deschise, dincolo de ele am văzut masa pregătită pentru tinerii musafiri, a mai fost un du-te-vino excelent dirijat, care a surprins febrilitatea pregătirilor și a întâmpinării primilor invitați; apoi, ușile s-au închis și părinții au rămas singuri, ca pe o insulă, încercînd să nu resimtă prea tare durerea și nici să nu audă zgomotele vesele de alături. Mihai Gingulescu și Ana Nagy Scarlat trăiesc realmente situația, cu o concentrare plină de demnitate și gingașie. Cu aceeași naturalețe s-au comportat Marina Maria (Muza), Ion Rîțiu (Peteta) și Petru Dondoș (Stepan).

Și schița intitulată *Omul de neînlocuit* are ecou în public, mai ales datorită jocului firesc, plin de savoare, practicat de Teodor Danetti, Iolanda Dain și Vasile Vasiliu. Totuși, sceneta începe sub semnul teatralității, și multe gesturi inutile sau poante ieftine afectează, întrucîtva, atmosfera și alterează desenul personajului interpretat de Vasile Vasiliu. De asemeni, ușor marcate de teatralitate ni s-au părut schițele interpretate de Marinela Popescu și Constantin Săsăreanu, Constantin Doljan și Alexandru Făgărășan. E, poate, numai o impresie — iar dacă nu e, înseamnă că tehnica eliberării de convențiile scenei nu se cîștigă numai într-un spectacol.

C. Paraschivescu

Teatrul „Ion Creangă”

AICI ZORILE SÎNT LINIȘTITE

de I. Liubimov și
B. Blagolin
după B. Vasiliev

Ultima premieră a Teatrului „Ion Creangă” ne prilejuiește întîlnirea cu unul dintre cei mai interesanți oameni de teatru sovietici, I. Liubimov, celebrul animator al nu mai puțin celebrului Teatru „Taganka” din Moscova, de această dată în calitate de autor dramatic — de coautor, alături de B. Blagolin. *Aici zorile sînt liniștite* este o piesă

Scenă din spectacol

de război, povestea emoționantă a unei grupe de soldați-femei, foarte tinere, abia adolescente unele, curajoș angajate, cu bărbătească hotărîre, într-o luptă inegală ca forțe, acceptînd sacrificiul cu simplitate, cu deplină încredere în utilitatea jertfei lor. Piesa nu este scrisă într-un ton patetic, eroismul e exprimat simplu, gîndit ca o stare firească în condițiile războiului. Textul păstrează o notă de lirism, prezintă cu înduioșat umor viața acestui grup de femei, rare și în condiții de excepție știu să creeze o atmosferă de intimitate, de „existență civilă”, în măsură să-l deruteze pînă la panică pe sărmanul lor comandant. Cu unele defecte de construcție, cu o desfășurare a conflictului nu totdeauna foarte clară, piesa se reține totuși pentru tema generoasă, pentru expresivitatea unor personaje, pentru vibrația sa eroică și poetică. *Aici zorile sînt liniștite* face parte din acea categorie de texte dramatice pe care o punere în scenă inspirată le poate într-adevăr innobila, împlînindu-le calitățile, atenuînd unele defecte.

Data premierei: 13 ianuarie 1976.
Regia: MIHAI DIMIU. Scenografia: ELENA SIMIRAD-MUNTEANU.
Distribuția: BORIS PETROFF (Vaskov), GENOVEVA PREDĂ (Galea), ALEXANDRINA HALIC (Sonia), ANCA ZAMFIRESCU (Liza), FLORINA LUCĂN (Jenea), SIBYLLA OARCEA (Rita), ION PETRATU (Maiorul), ANDRA TEODORESCU ION (Kirianova), TATIANA TEREBLECEA (Maria), MONICA ROMAN (Polina), IULIA LOPU (Katenka), MARIANA BAȘTA (Mașa).

Montarea semnată de Mihai Dimiu pornește, însă, de la o altă premisă: accentuează latura amuzant-picantă a poveștii, este reținută și dezvoltată ideea bărbatului rățâcit printre juapoane. Asistăm însă astfel la o piesă de război în care flutură, când e și când nu e cazul, ciorapi și furouri, „soldații” se îmbăiază mai tot timpul — ceea ce este absolut lăudabil, dar deloc esențial pentru ideea piesei — ne pierdem privirea printre cămășuțe-cămeșuici, lăsându-se în umbră laturile grave, de adâncă sugestie emotivă, care s-ar cere luminate. Formula regizorală proprie acestui text ar fi fost simplitatea, tonul sincer, lipsit de patetism, dar și de excesul de „glumițe” și grații. Totuși, o undă de emoție se face simțită uneori, mulțumită interpretării, unei distribuții care — în limitele fixate de concepția regizorală — împlinește inspirat rolurile piesei.

Boris Petroff construiește cu umor — chiar dacă, uneori, cam apăsător — cu o binevenită nuanță de autoironie, portretul ostașului speriat de invazia Evelor pe front, care învață însă să le aprecieze, să le respecte ca pe niște camarazi mai tineri, tovarăși de arme de nădejde. Un foarte bun personaj, conturat cu finețe, cu deosebit simț al nuanțelor, realizează Alexandrina Halic, în rolul unei adolescente, ființă fragilă, sensibilă, purtând alături de pușcă volumul de versuri, care se angajează în luptă cu aceeași calmă seriozitate și aplicație cu care studia trigonometria sau limba germană. Florina Luican știe să echilibreze, să realizeze omogenitatea trăsăturilor contradictorii care o definesc pe eroina sa, femeie „cu trecut”, cu o biografie sugerând triste compromisuri, dându-i o nebănuită bogăție sufletească. Un rol bine construit, împlinit mai ales în partea a doua a spectacolului, semnează și Sibylla Oarcea. Handicapată de un personaj conturat destul de nesigur în text, cu o dramă „anunțată” adesea dar exprimată confuz, Genoveva Preda rămâne la o imagine exterioară, nu foarte semnificativă, a eroinei. Credibile, în limitele unei caracterizări destul de unilaterale, rolurile realizate de Andra Teodorescu Ion și Anca Zamfirescu; corecte, contribuția Tatiane Tereblecea și a lui Ion Petratu.

Nu putem încheia fără a aminti cadrul scenografic sărac, total neinspirat, creat de Elena Simirad-Munteanu.

Cristina Constantiniu

Teatrul „Țândărică”

PETRICĂ ȘI LUPUL

de S. Prokofiev

Data premierii: 12 ianuarie 1976.

Adaptare scenică: ȘTEFAN LENKISCH și MIOARA BUESCU.

Regia: ȘTEFAN LENKISCH. Marionete, măști și costume: ELLA CONOVICI. Decoruri: MIOARA BUESCU. Mișcare scenică: IOSIF MALU. Aranjament muzical: ȘTEFAN ZORZOR.

Distribuția: R. ZOLLA, SUZANA KATZ (Petrică); VALENTINA TOMESCU (Pasărea); EUGENIA DUMITRIU, LAURA IONESCU, SARA DAN, VALENTINA ROMAN, AURELIAN MANOLIU (Păsările); EUGENIA DIMITRIU (Rața); ELVIRA CHLADEK (Pisica); SARA DAN (Bunicul); EUGENIA STOICA (Lupul); ELVIRA CHLADEK, SARA DAN, LAURA IONESCU, AURELIAN MANOLIU, VALENTINA ROMAN, VALENTINA TOMESCU (Vinătorii); ION LUCIAN (Povestitorul).

Timpul trece, și chiar dacă nu putem rămîne integral copii — spun *integral*, gîndindu-mă la afirmația lui Brăncuși: „Cînd nu mai sîntem copii, sîntem deja morți” —, ne întorcem în timp și ne regăsim, fie în idealuri, fie în ingenuitate.

Am aflat astfel, cu emoție, despre faptul că la „Țândărică”, scena de vis și candoare a copiilor mari și mici, se lucrează premiera cu povestirea muzicală a lui Prokofiev. O știam foarte bine — deși au trecut peste 12 ani de cînd am semnat regia unei adaptări, la Teatrul de păpuși „Motănel” din Brașov, scenograf fiind regretatul Al. Rusan de la Cluj —, și, mai ales, știam ce întrebări mi-au rămas fără răspuns, din etapa în care încercam să-l înțeleg pe Prokofiev și să-l fac înțeles și altora.

Ștefan Lenkisch, ca regizor (el semnează, împreună cu Mioara Buescu, și adaptarea scenică), avînd-o alături pe Ella Conovici, autoare inspirată a marionetelor, măștilor și costumelor, a conceput un spectacol care se înscrie fără ezitare în seria succeselor teatrului (știu, a devenit un loc comun să caracterizezi o premieră la „Țândărică” drept un succes). Și aceasta, pentru că a înțeles lucrarea. Ceea ce nu este chiar atît de simplu, deși este adresată copiilor (mai ales).

Pionierul Petrică salvează o rățușcă de amenințarea pisicii, apoi, după ce lupul în-